

ՆԵՂՈՍԻ ԵԶԵՐՔԻՆ

Խաչիկ Խաչատուրեանին
Գանիրէ

Նստեր եմ հիւաւուրց Նեղոսի եզերքին.
— Աւագին մէջ՝ հրրաշք Աստուծոյ մեծ ձեռքին — :
Երեկոն է տրտում, ու գետը անյարիր,
Կը ձգուի պողոտայ՝ երկինքէն դէպ՝ երկիր:

Ամէն կողմ կը հիւսուի լրուութիւն մը անդորր.
Ոլորտն է ծանրացած՝ անծուկով մ'անսովոր:
Թըռչուններ, ջուրերէն, խումբ առ խումբ կը սուրան
Ի խնդիր հանգիստի բոյնն իրենց գիշերուան . . . :

Մեծ Ոգին դարերուն, դագաղէն իր անտես,
— Իրակա՞ն թէ ցընորք — , կը բանայ ի հանդէս
Տեսիլներ անցեալին, մըթագին արփաւէտ,
Ու տեսնել կը կարծես որ կ'անցնին առջեւէդ

Արբաններ վեհապանծ, մեծ քուրմեր սրբազան,
Ալիքէ բազմութիւն, հողամոյն ու դաժան,
Որ կուգայ պազնելու աւազ, քար ու գետին,
Եւ կոյսեր զոհելու անողորք սա գետին . . . :

Կը պատուի կաթկըթուն՝ Նիգակէն Արեւին
Սիրտն անհուն՝ ամպերով քողածածկ երկինքին . . .
Ու որդան կարմիրով կ'ողողուի իմ չորս դին,
Նետելով զիս ալ դուրս սուզումէն իմ հեշտին:

Կը խայտան ամպերն այդ — ծիրանի պատմութեան —
Ու շարքի՝ նրման հին կոյսերու քաւութեան,
Ճընծագին կը քայնն լոյսերու մէջ յորդան,
Թաղուելու բոցերուն մէջ իրենց վառ արեան:

Գետն ինքն ալ՝ խռով, վէտ ի վէտ իր եռքին
կը խառնէ գոյնզգոյն ծաղիկներ երկինքին.
Ու կ'ըլլայ հայելի բոցավառ, լուսագիծ,
Որուն մէջ կը ցոլայ երկինքի մեծ թախիծ:

Գետն հին՝ ու երկինք իրարու դէմդէմի,
— Աստուծոյ մեծ ձեռքէն, որ բարի կ'առկախի, —
Կը փոխեն մէջ ընդ մէջ հանդերձանքն իրենց մոխ.
Համածայն ընծային Արեւին յարափոխ:

Երեսներ խորհուրդի կը պարզեն նորանոր,
Իրարմէ գեղեցիկ, իրարմէ լուսաւոր.
— Նախատօն երկնային, իրկուուն այն միստիկ, —
Շատ տարբեր անոնցմէ, կը սարքեն զոր մարդիկ:

Ու հեռուն, հոն՝ ափին, գիրկին մէջ դիմացի,
Արմաւի սէջ ծառեր սա գեղին դըրացի
Սըլացիկ իրանով ուղղուած երկինքին,
Կը թուին փսփսալ աղօթք մ' հեշտ Անհունին . . . :